

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 79314-01-26 אסנהיים נ' מדינת ישראל ואח'

תיק חיצוני:

לפני כבוד השופטת שרון גלר

העורר עמרי אסנהיים

נגד

המשיבים
1. מדינת ישראל
2. יונתן אוריך

3. מועצת העיתונות בישראל
4. ארגון העיתונאים והעיתונאיות בישראל
5. תאגיד השידור הישראלי כאן 11

החלטה

א. כללי

- 1
- 2
- 3 1. עניינו של הליך זה השגה על החלטת בית המשפט קמא (כב' הנשיא השופט מ' מזרחי) מיום
- 4 25.1.26 אשר ניתנה בבקשות המשיבה 1 ("המשיבה", "משטרת ישראל") והמשיב 2
- 5 ("המשיב", "אוריך"), אשר הוגשו לפי סעי' 43 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח
- 6 חדש], תשכ"ט-1969 ("הפקודה") והתבררו והוכרעו במאוחד. בגדרן של בקשות אלו התבקש
- 7 בית המשפט קמא להורות למערער, מר עמרי אסנהיים ("המערער", "אסנהיים") להמציא לידי
- 8 המשיבים את כל החומר הגולמי המצוי בידיו ונוגע לריאיון אשר ערך עם מר אליעזר פלדשטיין
- 9 ("פלדשטיין") ושודר בשלושה פרקים בערוץ הטלוויזיה "כאן 11" בימים 22-24.12.25. החלטת
- 10 בית המשפט ניתנה לאחר קבלת עמדת המערער בנוגע לבקשות, צירוף מועצת העיתונות וארגון
- 11 העיתונאים להליך כידיד בית המשפט וקיום דיון בבקשות.
- 12
- 13 2. בהחלטת בית המשפט קמא נקבע כי בחינת חומר הראיות בתיקי החקירה בפרשות הנדונות
- 14 (המכונות בהחלטה - "פרשת הבילד" ו- "פרשת הפגישה הלילית") מלמדת כי חומר הגלם
- 15 המבוקש מאת המערער הינו רלוונטי וחיוני לצורכי החקירה המשטרתית ואין להסתפק אך
- 16 בדברי פלדשטיין בפרקי הריאיון ששודרו. זאת, הואיל ודברי פלדשטיין אינם מתיישרים ואף
- 17 עומדים בסתירה למצב הדברים בתיקי החקירה ובהיות הריאיון המשודר בגדר מוצר מעובד
- 18 המציג באופן חלקי בלבד את גרסאות ואמרות פלדשטיין בפני המערער. בית המשפט קמא
- 19 הצביע על כך שבחקירת פלדשטיין שהתקיימה לאחר שידורי הריאיון הוא נחקר אך ביחס

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 79314-01-26 אסנהיים נ' מדינת ישראל ואח'

תיק חיצוני:

לפרשת "הפגישה הלילית" ולא עומת עם אמרות בריאיון הנוגעות לחקירה בפרשת "הבילד" (בה הוגש כתב אישום כנגד פלדשטיין וטרם הוחלט באם יוגש כתב אישום כנגד אוריך) ועל כך שמצב דברים זה מחדד את הצורך בקבלת חומר הגלם בפרט בנוגע לחקירה בפרשת "הבילד" ובהיותו של החומר חיוני להגנת אוריך ואולי אף להגנתם של פלדשטיין עצמו והנאשם הנוסף כנגדו הוגש כתב אישום בפרשה זו.

אשר לסוגיית החיסיון העיתונאי הבהיר בית המשפט קמא בהחלטתו, כי עניינן של הבקשות עוסק בחומר גולמי המתעד את כלל דברי פלדשטיין בשיחותיו עם אסנהיים ולא בחומרים אחרים כלשהם הנוגעים לצדדים אחרים. צוין כי למרות שאלתו בנושא לב"כ המערער הוא לא התבקש לעיין בחומר הגלם מושא הבקשה קודם למתן החלטתו. בית המשפט קבע כי אסנהיים כעיתונאי נהנה מחיסיון יחסי על מקורותיו ועל מידע, מסמכים וחומרי עבודה שעלולים לחשוף אותם ומשכך בית המשפט יורה על מסירת חומרי עבודתו רק באם יסבור כי המידע רלוונטי ומהותי לעשיית צדק ואין דרך חלופית להשיגו. עם זאת, בית המשפט הבהיר כי פנייתו בדיון לב"כ אסנהיים להצגת פרטים אותם ביקש פלדשטיין שלא לפרסם לא נענתה ומשכך מסקנתו היא כי אין במסירת חומר הגלם משום פגיעה באינטרס מוגן כלשהו של פלדשטיין. לכן, החיסיון העיתונאי כלל אינו חל במקרה דנן בנוגע למקור ו- "יתרת החיסיון" נדחת מפני צורכי החקירה החשובים בשתי הפרשות הנדונות. החשש לאפקט מצנן, כך נקבע, אינו מתקיים במקרה דנן, כאשר המקור עצמו, פלדשטיין, בחר להתראיין בגלוי תוך מודעות מפורשת מצידו לאפשרות פתיחתה של חקירה פלילית נוספת עקב דבריו בריאיון. השורה התחתונה בהחלטת בית המשפט קמא היא הוראה למערער למסור את חומרי הגלם המבוקשים וזאת למשיבה 1 בלבד, תוך קביעה בדבר העדרה של זכות ערר בנוגע להחלטה.

3. השגת המערער על ההחלטה הוגשה לבית משפט זה ביום 27.1.26 כהודעת ערעור כנגד המשיבה בלבד, בה טען לזכותו להעמדת ההחלטה קמא לביקורת שיפוטית וזאת בין על יסוד זכות ערר על ההחלטה ובין כערעור בזכות על ההחלטה שהינה לשיטתו בגדר "פסק דין" בהכרעה סופית בעניינו. בהחלטת בית המשפט מיום 27.1.26 (כב' סגה"נ השופט ע' קובו) עוכב ביצועה של ההחלטה קמא ונדרשה, והוגשה, תגובת המשיבה להליך. בהחלטת הח"מ מיום 1.2.26 התקבלה, למרות התנגדות המערער, בקשת המשיב להצטרף להליך ובהמשך לכך הוגשה אף תשובתו להליך. כן אושר בהחלטות מיום 1.2.26 ומיום 3.2.26 צירופם של ידידי בית משפט להליך וקבלת עמדתם (מועצת העיתונות וארגון העיתונאים אשר היו צד להליך אף בבית המשפט קמא ותאגיד השידור הישראלי שצורף לבקשתו כידיד בית משפט נוסף להליך בבית משפט זה). ביום 11.2.26 התקיים דיון בהליך בו נשמעו עמדות כלל הצדדים הנ"ל.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 79314-01-26 אסנהיים נ' מדינת ישראל ואח'

תיק חיצוני:

ב. תמצית טענות הצדדים

4. המערער (אסנהיים) -

למערער עומדת זכות לביקורת שיפוטית על החלטת בית המשפט קמא, בין בערר ובין בערער בזכות;

יש לבטל את הצו שניתן בשל שיקולי מדיניות המצדיקים הענקת משקל בכורה לערך של חופש העיתונות, לשם מניעת פגיעה קשה במערכת יחסי האמון העדינה בין עיתונאי למקורותיו הכרוכה בהשלכות רוחב קשות עקב אפקט מצנן חריף;

תוכן המידע המצוי בחומרי הגלם הנדונים, בחלקו, אף חוסה תחת חיסיון עיתונאי וזאת לא בשל חשש מחשיפת זהות המקור שאינה חסויה במקרה דנן, אלא נוכח הרציונל הניצב בבסיס חיסיון זה, הנוגע להגנה על אפשרות זרימת מידע בין עיתונאי למקורותיו. זהותו של פלדשטיין אמנם איננה חסויה אך חלק מדבריו - חומרי רקע, אמירות שלא לציטוט/ייחוס, אמירות על רקע יחסי היכרות ממושכים - נמסרו למערער מתוך הבנה הדדית שלא ייכנסו לריאיון שישודר ולא יפורסמו.

אין לזקוף לחובת המערער את התנגדותו להצגת חומרי הגלם לפני בית המשפט על מנת לברור ביניהם, באשר חשיפה זו כרוכה בפני עצמה בפגיעה בערכים מוגנים הניצבים בבסיס החיסיון ולכן היה על בית המשפט להכריע בטענת החיסיון על תוכן המידע ולא להסיק מעצם הסירוב להצגת החומרים לפניו על העדר חיסיון;

בית המשפט קמא שגה אף בקביעתו החלופית, לפיה גם לו היה מתקיים חיסיון הרי שמתקיימים תנאי הלכת ציטרין להסרתו. מדובר בשעות רבות של חומר שרק מיעוטן רלוונטי לחקירות המשיבה ועיקרן פורסם ממילא בראיון רחב ההיקף ששודר בשלושה פרקים. בנוסף, קיימים אמצעי חקירה אחרים להשגתם של התכנים המבוקשים, אותם ביקשה המשיבה בנגע לפרשת "הפגישה הלילית" בלבד, כגון בחקירת פלדשטיין עצמו על מכלול דבריו בראיון;

בית המשפט קמא שגה בקביעתו כי מתקיימים תנאי סעי' 43 לפקודה לצורך מתן הצו המבוקש במקרה דנן, שכן לא הוכח לפניו כי חומרי הגלם אשר בידי המערער, אשר אין חולק על הרלוונטיות שלהם לחקירה המשטרית, הינם אף חיוניים ונחוצים לחקירה וכי בוצעו ומוצו כלל אמצעי החקירה האחרים.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 79314-01-26 אסנהיים נ' מדינת ישראל ואח'

תיק חיצוני:

5. המשיבה (מסירת ישראל) -

יש להותיר על כנה את החלטת בית המשפט קמא שכן האינטרסים המצדיקים את מסירת חומרי הגלם גוברים באופן משמעותי על אלו שעומדים להיפגע מכך;

החיסיון העיתונאי נועד להגנה אך על זהות מקור חסוי או מידע שעלול להוביל לחשיפתו. בענייננו, לא רק שהמקור אינו חסוי אלא שהוא בחר להתראיין לתקשורת לאחר שהוגש כנגדו כתב אישום ותוך שהוא מודע במפורש לכך שדבריו טומנים בחובם פוטנציאל לפתיחה בחקירה פלילית נוספת, על צורכי החקירה הנובעים מכך ונדרשים לשם ירידה לחקר האמת;

חומרי הגלם הנדונים עצמם אכן נחוצים לצרכי החקירה, שכן כל אמרה של חשוד בעניינים הנוגעים לחקירה פלילית צריכה להיבדק על ידה לצורך קיום חקירה מלאה וממצה וירידה לחקר האמת וממילא אין למשיבה אמצעי חקירה אחרים באמצעותם תוכל לבדוק אמרות אלו המצויות בחומר הגלם;

חומרי גלם שלא שודרו מטעמי עריכה וודאי שאינם חוסים תחת הגנת החיסיון העיתונאי;

יש לזקוף לחובת המערער את הימנעותו מהצגה לבית המשפט, ולו בראשי פרקים, של חומר הגלם לגביו נטען כי נמסר שלא לציטוט או כי הובטח לפלדשטיין כי לא ישודר;

נוסחת האיזון הראויה במקרה דנן מצדיקה בכל מקרה את ההחלטה להורות על מסירת חומר הגלם גם אם מדובר בחסיון עיתונאי תקף, באשר צורכי החקירה, שאין להם תחליף באמצעי חקירה אחרים, גוברים במקרה דנן בפרט כאשר עסקינן בחקירות בעלות חשיבות ציבורית רבה.

6. המשיב (אוריך) -

בדנ"פ 1062/21 יונתן אוריך נ' מדינת ישראל (נב' 11.1.2022) (דנ"פ "אוריך") הוכרע כי אין זכות השגה של ערר או ערעור על החלטת ביניים בשלב החקירה מקום שזכות כאמור אינה מעוגנת בדין. כוחן של הקביעות בדנ"פ אוריך יפה אף בנוגע לסעי' 43 לפקודה למרות ששם נדונו הוראות אחרות בפקודה;

אף לגופו של עניין לא עומדת למערער טענה תקפה לחיסיון עיתונאי הואיל ואין מדובר בהגנה על זהות מקור ואף לא על חומר שעשוי להביא לחשיפת זהותו של פלדשטיין, אותה חשף מרצונו החופשי;

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 79314-01-26 אסנהיים נ' מדינת ישראל ואח'

תיק חיצוני:

הואיל והובהר כי פלדשטיין לא התנה את הריאיון בכל מגבלה מהותית ביחס לפרסום, הרי שמדובר למעשה בשיקולי עריכה בלבד של המערער ולא במחויבות כלפי פלדשטיין או בחשש להשלכות הפרתה, כך שממילא אין בסיס לחשש מפני אפקט מצנן;

הוכח בבית המשפט קמא כי חומר הראיות המבוקש רלוונטי וחיוני ביותר לשתי חקירות פליליות בעלות חשיבות ציבורית רבה, שכן נדרשת השוואה בין חומר הגלם המבוקש לבין גרסאות פלדשטיין השונות, לצורך איתור סתירות מהותיות וקבלת הבהרות נדרשות כמו גם קבלת כלים נוספים להערכת מהימנותו של פלדשטיין;

לא ניתן להסתפק בחקירה נוספת של פלדשטיין או באמצעי חקירה אחרים כתחליף לקבלת החומרים באשר אין בהם כדי לשחזר באופן שלם ומלא את מכלול דבריו למערער בזמן אמת, לרבות בהיבט ההקשר והסבטקסט של הדברים;

האיזון עליו הורה בית המשפט קמא בדרך של מסירת החומר למשטרה בלבד, מצמצם את חששותיו של המערער, לאור ההנחה כי המשטרה אשר תקבל את חומר הגלם לידיה תדאג לסננו ולעשות בו שימוש לצורכי חקירה בלבד של הפרשות הנדונות.

7. ידידי בית המשפט -

הזכות הגלומה בחיסיון עיתונאי היא של הציבור ואף העיתונאי עצמו אינו רשאי לחשוף מידע החוסה תחת חסיון עיתונאי;

היקף החיסיון הינו רחב וחולש על כל מידע, מסמך או חומר מכל סוג שהוא בו מחזיק עיתונאי;

חשיפת חומרי הגלם למשיבה תגרום לפגיעה במרקם האמון והיחסים העדין בין העיתונאי למקורותיו והיא עלולה ליצור אפקט מצנן חמור אשר יפגע אנושות בעבודתה של העיתונות החופשית, שיביא לרתיעה של מקורות ומרואיינים מהענקת ראיונות לתקשורת ובכך יימנע מהציבור מידע בנושאים שנויים במחלוקת ציבורית או כאלו הנוגעים לשחיתות או ביצוע עבירות פליליות;

חלק מהמידע שנמסר למערער ע"י פלדשטיין לא היה מיועד לפרסום ונמסר מתוך אמון כי לא יפורסם ולפיכך יש להחיל את החיסיון על מידע זה;

חומרי הגלם עלולים לחשוף מקורות אחרים שאינם פלדשטיין;

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 79314-01-26 אסנהיים נ' מדינת ישראל ואח'

תיק חיצוני:

לא ראוי כי תהיה סתירה בין חובתו האתית של העיתונאי לפי סעיף 12 לתקנון האתיקה של מועצת העיתונות והתקשורת בישראל לבין חובתו החוקית למסור חומרי חקירה; במקרים אחרים שנדונו בפסיקה הועדף האינטרס הציבורי שבחופש העיתונות על פני אינטרסים אחרים.

ג. דיון והכרעה

1. זכות ההשגה

8. כאמור, החלטת בית המשפט קמא הכריעה בשתי בקשות שהוגשו לפי סעיף 43 לפקודה וכללו עתירה למתן צו המורה למערער על מסירת כלל חומרי הגלם שברשותו הנוגעים לסדרת ראיונות בת שלושה פרקים שקיים עם פלדשטיין. בית המשפט קיבל את הבקשה בנוגע למשיבה והורה על מסירת החומרים המבוקשים לידיה, תוך קביעה בשולי החלטתו כי לא קיימת ביחס להחלטה זו זכות ערר כדין. המערער הגיש בכל זאת ערעור על ההחלטה וטען בגדרו כי זכות להשגה וביקורת שיפוטית בנוגע להחלטת בית המשפט קמא עומדת לו הן כזכות ערר והן כערעור בזכות על ההחלטה אותה יש לראות כפסק דין סופי בעניינו. המשיבה אשר בקשתה התקבלה על ידי בית המשפט קמא, מצאה להתייחס לערעור לגופו ולא כפרה בתשובתה לערעור בעצם קיומה של אפשרות השגה על החלטה זו. המשיב, אשר כאמור צורף לבקשתו להליך הערעור, חולק בתוקף על קיומה של אפשרות השגה כלשהי העומדת למערער בנוגע להחלטה, כאשר בנוגע למסלול של ערעור בזכות והתייחסות המערער להחלטה הנדונה כאל פסק דין, טען המשיב כי קבלת טענה זו כרוכה על פי חוק בתי המשפט בקיום הדיון בערעור במותב שלושה ולא בדין יחיד.

9. בעניינו, הפקודה אכן איננה כוללת הוראה מפורשת המעניקה זכות ערר על החלטות הניתנות מכוח סעיף 43. זאת, היות והוראה זו בפקודה ממוקמת בפרק 5 ולא בפרק 4 לה, ומכאן על פניו העדר התחולה להוראת סעיף 38 המצויה בפרק 4 לפקודה ומקנה את זכות הערר על החלטות בית משפט הניתנות "לפי פרק זה", הוא פרק 4.

10. עם זאת בפועל, למרות היעדרו של מקור סטטוטורי ישיר לזכות ההשגה על החלטות הניתנות לפי סעיף 43, בתי המשפט מאפשרים מעת לעת ביקורת שיפוטית על החלטות אלו, לרבות במסגרת הליכי גלגול שלישי לפני בית המשפט העליון (ר' לדוגמא - רע"פ 851/09 מאיר שמש נ' מדינת ישראל, סד(1) 288 (2010)); רע"פ 8600/03 מדינת ישראל נ' גלעד שרון, נח(1) 748 (2003); רע"פ 761/12 מדינת ישראל נ' מקור ראשון המאוחד (הצופה) בע"מ (נבו) 29.11.2012.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 79314-01-26 אסנהיים נ' מדינת ישראל ואח'

תיק חיצוני:

(עניין "מקור ראשון"); בש"פ 2529/15 Mr.Alexandru Mazar נ' היחידה לעזרה משפטית
(נבו 6.5.2015) (עניין "Mazar"); בש"פ 467/21 עמותה פלונית נ' מדינת ישראל (נבו 14.3.2021)
(עניין "עמותה פלונית"); בג"ץ 635/23 פקיד שומה חקירות תל אביב נ' בית המשפט המחוזי
תל אביב פסק דינו של כב' השופט גרוסקופף (נבו 26.3.2024)).

11. לצד זאת, גם במקרים בהם התאפשרה בפועל ביקורת שיפוטית על החלטות לפי סעי' 43, לא הוכרעה סוגיה זו באופן ישיר ומפורש, אלא זכתה לכל היותר להתייחסות בדמות הערות אגב במספר פסקי דין, בהם אוזכרה הפרקטיקה הרווחת בפועל של מתן אפשרות השגה על החלטות מסוג זה, לצד הסתייגות מהכרה בקיומה של זכות השגה גורפת בנוגע לכלל המקרים, הרבים והנפוצים, בהם ניתנים צווים מכוח סעי' 43 (כשבדרך כלל מדובר בהחלטות או צווים הניתנים לבקשת היחידה החוקרת במעמד צד אחד). במספר פסקי דין נקבע ע"י כב' הנשיא עמית, כי המצב המצוי, בו ניתנת בפועל זכות ערר לצדדים שלישיים המתבקשים למסור חומר הקשור לחשוד, הוא המצב הרצוי לטעמו ואף הבהיר כי המותב הרצוי והמתאים לשיטתו לדיון בהליכי השגה אלו הינו דן יחיד. כך, למשל, קבע כב' השופט (כתוארו אז) עמית בנושא זה בעניין עמותה פלונית: "הסוגיה של זכות הערר לא התעוררה בפנינו וכל הצדדים יצאו מנקודת הנחה כי מובן מאליה שקיימת זכות ערר על החלטת בית משפט השלום. לטעמי, כך ראוי וכך רצוי, מקום בו צד שלישי מתבקש למסור חומר הנוגע לחשוד והוא מבקש להשיג על הצו (וראו גם סעיף 10 בהצעת חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - המצאה, חיפוש ותפיסה), התשע"ד-2014; יצחק עמית חסינות ואינטרסים מוגנים – הליכי גילוי במשפט האזרחי והפלילי 286-283 (עתיד להתפרסם, 2021))" (עניין עמותה פלונית, פס' 3; ר' עוד בנושא זה בעניין Mazar, פס' 12).

12. בדני"פ אוריך נכללה הערה לעניין זכות השגה בנוגע להחלטות הניתנות מכוח סעי' 43. שם, נדונה בהרחבה שאלת קיומה של זכות ערר על החלטות מכוח הוראות אחרות בפקודה (צווי חיפוש וחזירה לחומר מחשב מכוח סעי' 23-23 לפקודה) ונקבעה בהרכב מורחב תשובה שלילית לשאלה זו בכל הנוגע להוראות אלו. בסיום חוות דעתה דחתה כב' הנשיאה (דאז) הש' א' חיות את טענת שמעון (אחד המבקשים שם) לקיומה של זכות ערר הנסמכת על טענה לגזירה שווה מעובדת קיומם בפועל של הליכי השגה בנוגע להחלטות הניתנות מכוח סעי' 43 לפקודה על אף שגם בעניין זה לא קיימת זכות ערר מכוח הפקודה, תוך הצפת סימן שאלה לגבי הבסיס הנורמטיבי לפרקטיקה זו: "בהתחשב בבחירתו זו של המחוקק ביחס לפרק החיפוש בפקודה, לא ראיתי מקום לקבל את טענתו של שמעון כי יש לגזור גזירה שווה לענייננו מהעובדה שבתי המשפט דנים בפועל בהליכי השגה על החלטות שניתנו מכוח סעיף 43 לפקודה, שעניינו בצו להצגת חפץ או מסמך, אף שפקודת החיפוש אינה מקנה לגביהן זכות ערר ... זאת ועוד: הדין בסעיף 43 לפקודה חורג אמנם מענייננו, אך יש להוסיף ולהדגיש כי באותם מקרים שבהם

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 79314-01-26 אסנהיים נ' מדינת ישראל ואח'

תיק חיצוני:

ניאותו בתי המשפט לדון בהליכי השגה על החלטות לפי סעיף 43 לפקודה, הם נמנעו מלדון לגופה בשאלת הסמכות העניינית ובחלק מהמקרים אף העלו ספקות בנוגע לקיומה ... עוד צוין כי הבסיס הנורמטיבי לקיומה של זכות ערר או ערעור על החלטה לפי סעיף 43 לפקודה הוא לכל הפחות מוטל בספק... (דנ"פ אוריך, פס' 87, ההדגשות כאן ובציטוטים להלן, הוספו – ש.ג.).

13. אני סבורה, כי אין באמור בפסק הדין בדנ"פ אוריך וההתייחסות שם אשר צוטטה לעיל לעניין ספק בנוגע לבסיס הנורמטיבי להכרה בקיומה של זכות השגה על החלטות מכוח סעי' 43 (עליה נסמך בית המשפט קמא כחיזוק לעמדתו בדבר העדר זכות ערר בדין על החלטות אלו), כדי לסתום את הגולל על שאלת זכות ההשגה על החלטות המתקבלות מכוח סעי' 43. זאת, בשל שני טעמים עיקריים: ראשית, בדנ"פ אוריך נדונו כאמור הוראות אחרות בפקודה (סעי' 23, 23א אשר בפרק 3 לפקודה) ושאלת קיומה של זכות ערר בנוגע להחלטות מכוחן. כפי שהבהירה כב' הנשיאה חיות, ההתייחסות להוראת סעי' 43 על ידה חרגה מהעניין שנדון שם ("חורגת מענייננו"), כך שממילא יש לראות בהתייחסות קצרה זו שם משום הערת אגב ולא דיון והכרעה ממצים בנושא. כמצוטט לעיל, אף תוכנה של הערה זו אינו כולל הכרעה סופית בנושא אלא אזכור של אותה פרקטיקה של דיונים בהשגות על החלטות שניתנו לפי סעי' 43 לפקודה שנעשית ללא הכרעה בשאלת קיומו של בסיס נורמטיבי לפרקטיקה זו והיותו של בסיס כאמור מצוי בספק לטעמה של כב' הנשיאה. שנית, ועניין זה משמעותי לטעמי, בעניין דנ"פ אוריך נדון עניינם של חשודים אשר כנגדם ניתנו אותם צווים מכוח סעי' 23 ו- 23א לפקודה ולא עניינו של צד שלישי דוגמת המערער, אשר אינו צד לחקירה ואינו בגדר חשוד או נחקר במסגרתה. ממילא, פסק דין זה אינו עוסק במצבו הייחודי של צד שלישי אשר נקלע לאירוע החקירה אך עקב מתן הצו וזאת תוך פגיעה אפשרית באינטרסים מוגנים שלו או כאלו עליהם הוא מבקש להגן (כגון פרטיות, חסיון וכו'). ודוק. הנשיאה חיות אף אבחנה בין נסיבות אותו עניין, שעסק בפגיעה בזכויות חשוד לבין ההלכה שנקבעה בעניין בש"פ 658/88 חסן נ' מדינת ישראל פ"ד מה(1) 670 (1991) ("הלכת חסן"), שם אכן נדונה פגיעה בזכותו של צד שלישי. בעניין זה נקבע, כי הלכת חסן נותרה על כנה כמענה לתרחיש הייחודי שבו התקבלה החלטה סופית בהליך פלילי, ובמסגרתו נפגעו באופן ישיר זכויותיו של צד שלישי שהיה מעורב בהליך והפך בו בעל כורחו ל"בעל דין בפועל". הנשיאה חיות הבהירה עוד בנוגע להבחנה זו (פס' 84 לחוות דעתה), כי אכן גם החלטות שיפוטיות בבקשות לצווי חיפוש במחשב (אשר עניינן הוא שנדון בדנ"פ אוריך) מסיימות את ההתדיינות בנוגע לצו הנדון ואף הן עלולות להוביל לפגיעה בפרטיותם של צדדים שלישיים הקשורים למידע המופיע במחשב. ואולם, מטעמי יעילות ההליך הפלילי וצרכיו, יש להבחין בין צד שלישי אשר הפך לבעל דין כבענייננו, לבין פגיעה אינצידנטלית לצו המתרחשת בנוגע לצדדים שלישיים. אבחנה זו אף היא מולידה אפשרות לתוצאות משפטיות שונות חרף נקודות ההשקפה המסוימות בין המקרים.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 79314-01-26 אסנהיים נ' מדינת ישראל ואח'

תיק חיצוני:

- 1
- 2 14. במצב דברים זה, אינני סבורה שיש מקום לראות בהעדר זכות ערר ישירה מכוח סעי' 38א
- 3 לפקודה נוכחמיקומו של סעיף 43 בפרק 5 ולא בפרק 4 משום הסדר שלילי או בבחינת סוף פסוק
- 4 בנוגע לאפשרות ההכרה בזכות השגה על החלטות מכוח סעי' 43, וודאי בהקשר של צדדים
- 5 שלישיים המצווים על מסירת חומרים או חפצים לגוף החוקר. העובדה כי קיימת פרקטיקה
- 6 בפועל של דיונים בהשגות על החלטות לפי סעי' 43 לרבות בבית המשפט העליון וכן הערות בית
- 7 המשפט העליון במספר פסקי דין כנסקר לעיל, למרות מצב הדין הקיים, תומכת לטעמי
- 8 במסקנה כי אין מדובר בהכרח בהסדר שלילי ביחס לאפשרות השגה בעניין החלטות לפי סעי'
- 9 43. חיזוק לעמדה כי סעיף 38א לפקודה לא קבע הסדר שלילי ניתן למצוא גם בהתייחסותו של
- 10 כב' השופט י' אלרון בדנ"פ אוריד (פס' 32 לחוות דעת מיעוט מטעמו), הסוקר את ההיסטוריה
- 11 החקיקתית של סעיף 38א אשר כעולה מדברי ההסבר לו, בא לעולם רק בעקבות פסק הדין
- 12 בבג"ץ The Scotch Whisky Association 2260/94 נ' שופט בית המשפט המחוזי בתל
- 13 אביב-יפו (נבו 25.10.1994)) וכעיון סטטוטורי להחלטת בית המשפט העליון שם בדבר קיומה
- 14 של זכות השגה על החלטות בעניין צווים למסירת תפוס. מכאן, שאף מטעם זה ספק אם יש
- 15 בהוראה זו כשלעצמה כדי לייתר דיון והכרעה בשאלת זכות ההשגה על החלטות מכוח סעי' 43
- 16 לפקודה.
- 17
- 18 15. לצד האמור יודגש, כי בהתאם להלכת חסן, סופיות ההכרעה המגולמת בהחלטה הינה אכן תנאי
- 19 הכרחי לצורך סיווג הכרעה שיפוטית כפסק דין, להבדיל מהחלטה אחרת שאינה בבחינת הכרעה
- 20 סופית בעניינו של הגורם בו היא עוסקת, אך לא די בה בכדי לסווג החלטה כפסק דין לצורך
- 21 שאלת קיומו של ערעור בזכות על אותה החלטה ושאלת המותב אשר ידון בו (דן יחיד או הרכב
- 22 שלושה). בעניין זה, וכפי שנקבע בפסיקה, שיקולי יעילות והשלכות סיווג ההחלטה כפסק דין
- 23 מושכים כנגד קביעה כי מדובר בפסק דין ובערעור בזכות לגביו וכנגד הצפת בתי המשפט בדיוני
- 24 הרכב שלושה הנדרש בחוק בתי המשפט. זאת ועוד. גם באותם מקרים בהם קיימת זכות השגה
- 25 מפורשת בדין (כגון בסעי' 38א לפקודה), היא נקבעה כזכות להגשת ערר המתברר בדין יחיד. אף
- 26 בעניין Mazar (הנזכר בחלק הנ"ל בדנ"פ אוריד) העיר כב' השופט (כתוארו אז) עמית כי על אף
- 27 שקיימת אי בהירות בנושא זכות הערעור והרכב המותב היושב בדין בהליכים ערעוריים על
- 28 החלטות שניתנו מכוח סעיף 43 לפקודה, הרי שלשיטתו, משיקולי יעילות דיונית ראוי הוא כי
- 29 בית משפט ידון באותם הליכים בדין יחיד: "קיימת אי בהירות בנושא, באשר ניתן למצוא פסקי
- 30 דין של בתי המשפט המחוזיים בערעור במוותב שלושה על החלטות השלום שניתנו לפי סעיף
- 31 43 לפסד"פ, לצד עררים בדין יחיד. לטעמי, בהיבט של יעילות דיונית רצוי שלא להכביד על
- 32 המערכת המשפטית, וקשה להלום כי עשרות החלטות שניתנות בדרך שיגרה על ידי בית
- 33 משפט השלום בבקשות של המשטרה למתן צווים שונים המופנים כנגד גורמים שונים (כגון:
- 34 חברות טלפון סלולרי, בתי חולים, בנקים ומוסדות וגופים שונים), ייחשבו כפסק דין שהערעור

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 79314-01-26 אסנהיים נ' מדינת ישראל ואח'

תיק חיצוני:

עליו בזכות בפני מותב שלושה. על דרך של קל וחומר ניתן להפנות להוראת סעיף 38 לפסד"פ, הקובעת כי שוטר מוסמך, אדם שהחפץ נלקח ממנו או תובע זכות בחפץ, רשאים לערוך בפני בית המשפט המחוזי אשר ידון בערר בדן יחיד, כאשר על החלטת בית המשפט המחוזי ניתן להגיש בקשת רשות לערוך (הוראה זו אינה חלה ישירות על סעיף 43 לפסד"פ, באשר סעיף 38 חל על החלטות לפי הפרק הרביעי לפסד"פ שעניינו תפיסת חפצים, בעוד סעיף 43 לפסד"פ מצוי בפרק החמישי לפסד"פ). על דרך של קל וחומר, ניתן כמובן להפנות להוראות חוק המעצרים, לפיהן החלטות על מעצרים, לרבות מעצר עד תום ההליכים, נדונות בערר בפני דן יחיד" (עניין Mazar, פס' 12). יעילות זו וודאי נדרשת מקום בו מדובר בהחלטות רבות הניתנות דרך שגרה, בדרך כלל במעמד צד אחד, בנוגע לבקשות גופי החקירה המוגשות מכוח סעי' 43.

16. על הטעמים הנ"ל אשר נסקרו לעיל יש להוסיף ולהזכיר את חשיבותה ומרכזיותה של זכות הערעור בשיטתנו המשפטית. זכות זו עוגנה בסעיף 17 לחוק יסוד: השפיטה הקובע כי פסק דין של בית משפט שניתן בערכאה ראשונה ניתן לערעור בזכות. זכות לערער, לכל הפחות לערכאת ערעור אחת, אף הוכרה בפסיקה כמרכיב מהותי בליבת השפיטה ההוגנת, אם כי ככלל היא מותנית בקיומה של הוראת דין ולו הוראה בדין הכללי (בש"פ 2708/95 מרדכי שפיגל נ' מדינת ישראל, מט(3) 221 פס' 11 לפסק הדין (1995) (עניין "שפיגל"); בג"צ 87/85 ארג'וב נ' מפקד כוחות צה"ל באזור יהודה ושומרון, מב(1) 353, 362 (1988) פס' 7 ו-16 לפסק דינו של הנשיא שמגר; בג"ץ 9261/16 פלונית נ' בית הדין הרבני הגדול לערעורים בירושלים פס' כז לפסק דינו של כב' המשנה לנשיאה רובינשטיין (נבו 30.3.2017)). נוכח מרכזיות זו של זכות הערעור בשיטת המשפט, נקבע בפסיקה כי בהימצא שני פירושים סבירים לכללי הערעור אשר האחד מקנה זכות ערעור והשני שולל אותה אזי – "יש לבכר את הפרשנות המקיימת את זכות הערעור" (עניין שפיגל שם; ער"פ 8481/21 כליפה כהן נ' מדינת ישראל פס' 2 לפסק דינו של כב' השופט שטיין (נבו 11.9.2022); ע"פ 111/99 ארנולד שוורץ נ' מדינת ישראל, נד(2) 241 פס' 15 לפסק דינה של כב' השופטת (כתוארה אז) בייניש (2000); רע"פ 3268/02 אחמד מזייד קוחלי נ' מדינת ישראל פס' 6 להחלטת כב' השופט מצא (נבו 5.3.2003)).

17. במצב דברים זה, כאשר כאמור לעיל שאלת הזכות לביקורת שיפוטית בנוגע להחלטות מהסוג דן טרם הוכרעה סופית על ידי בית המשפט העליון וכאשר קיימת פרקטיקה לפיה הליכי השגה אלו מתבררים בפועל בבתי המשפט מעת לעת, אני מוצאת, כי וודאי שאין מקום לשלילת זכות ההשגה מהמערער על ידי ערכאה זו ובמסגרת ההחלטה דנן. זאת, במיוחד במקרה דנן בו מוצדקת לטעמי פרשנות התומכת בקיומה של זכות הערר היות וההליך הערעורי נוגע למקרה ייחודי למדי, השונה מהמקרים הנפוצים של צווים הניתנים במעמד צד אחד מכוח סעי' 43 לפקודה, בו נדון עניינו של צד שלישי שהינו עיתונאי אשר אינו מעורב בחקירה כחשוד, טוען

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 79314-01-26 אסנהיים נ' מדינת ישראל ואח'

תיק חיצוני:

לחסיון ולשיקולי מדיניות המצדיקים שלא להורות על מסירת החומרים הנדונים וכאשר עניינו לא יוכל להתברר במסגרת פסק דין סופי בהליך פלילי או ערעור לגביו, אשר גם אם יוגשו לא יכללו אותו כבעל דין. כן אני מוצאת, נוכח הטעמים לעיל, כי מן הראוי שזכות השגה זו תתקיים באופן המקובל בנוגע להחלטות ביניים בשלב החקירה הפלילית (צווי תפיסה, עררים וכו'), היינו בערר בפני דן יחיד התואם את המקובל בנושא זה בהליכי ערר אחרים על החלטות ביניים בשלב החקירה הפלילית.

2. צורכי חקירה

18. כאמור לעיל, בית המשפט קמא קבע בהחלטתו, כי חומר הראיות וטיעוני המבקשים שהוצגו לפניו מלמדים על כך שהחומר הגולמי המצוי אצל המערער הינו חומר ראיות רלוונטי וחיוני לקידומן של החקירות הפליליות בפרשות הנדונות ("הבילד", "הפגישה הלילית"), לרבות בהיבט הגנתו של אוריד, וכי נמצאו פערי גרסה בין דברי פלדשטיין ותמונת הראיות הכוללת בתיק החקירה לבין הדברים שמסר בראיון ששודר. כן קבע, כי בעריכת האיזון הנדרש בהתאם לתנאי השלישי בהלכת ציטרין (ב"ש 298/86 **ציטרין נ' בית הדין המשמעתי של לשכת עורכי הדין במחוז תל-אביב**, פ"ד מא(2) 337 (1987), "**הלכת ציטרין**") בין צורכי חקירה אלו והאינטרס של ירידה לחקר האמת לבין טענת שיקולי המדיניות והחסיון אשר בפי המערער, גוברים צורכי החקירה, אשר אינם יכולים לקבל מענה מספק בדמות אמצעי חקירה אחרים שפגיעתם בעיתונאי פחותה. זאת, בפרט כאשר חקירתו של פלדשטיין לאחר שידור הריאיון עסקה בפרשת "הפגישה הלילית" בלבד ולא בפרשת "הבילד". בגדר טעמיו בהקשר זה, הצביע בית המשפט קמא על ההבדל בין פרקי שידור מעובדים לבין חומרי גלם מצולמים אשר בדיקתם נדרשת לשם ירידה לחקר האמת ומיצוי החקירה, כך שלא ניתן להסתפק במוצר המוגמר והמעובד של פרקי הריאיון ששודרו לצורך בחינת גרסאותיו של פלדשטיין. כן הדגיש בית המשפט קמא, כי לא התבקש לעיין בחומרי הגלם הנדונים למרות שאפשרות זו הועלתה על ידו בדיון. עוד ציין, כי אף הצעתו כי ימסרו לו ראשי פרקים בנוגע לטענת אסנהיים כי התבקש על ידי פלדשטיין שלא לפרסם חלקים מהחומר נדחתה והמערער ביקש להתייחס להתנגדותו למסירת החומר כאל מכלול. במצב דברים זה, ובהינתן העדר חשש לחשיפת זהות המקור שאינה חסויה, קיבל בית המשפט את הבקשה במלואה והורה על מסירתו של כלל חומר הגלם למשיבה. טענות הצדדים בעד ונגד הכרעה זו נסקרו לעיל.

19. בדיון שהתקיים לפני הוצג לעיוני המסמך **במ1** מתיק החקירה, הנזכר בהחלטה קמא כנדבך משמעותי לעניין קביעת קיומם של צורכי חקירה המצדיקים את מסירת חומר הגלם מושא הבקשות (ר' עמ' 8 למטה להחלטה קמא). נציג המשיבה הבהיר בעניין זה לפרוטוקול, כי המסמך **במ1** לא נערך בקשר לריאיון של פלדשטיין וקדם לו, וכי למרות הסתמכות בית

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 79314-01-26 אסנהיים נ' מדינת ישראל ואח'

תיק חיצוני:

- 1 המשפט קמא על מסמך זה בהחלטתו, המשיבה אינה מבקשת להגן על ההחלטה קמא בהסתמך
2 עליו אלא על הטעמים שהוצגו על ידה בעניין צורכי החקירה בבית המשפט קמא ובבית משפט
3 זה (עמ' 7 ש' 19-27 לפרוטוקול הדיון לפני).
- 4
5 20. כן הוצג ע"י המשיבה לעיוני מסמך נוסף מתיק החקירה, אותו סימנתי **מח/1**, המתעד את
6 חקירתו המשלימה של פלדשטיין שהתקיימה לאחר שידור הראיונות ובנוגע לפרשת "הפגישה
7 הלילית" בלבד, תוך הבהרה של נציג המשיבה כי מסמך זה הוצג אף בדיון בבית המשפט קמא
8 (עמ' 9 ש' 4-7 לפרוטוקול הדיון לפני).
- 9
10 21. ראשית מובהר, כי באשר למחלוקת בין הצדדים בנוגע לפרשות הנחקרות בגינן התבקשו חומרי
11 הגלם, אני מוצאת, בניגוד לעמדת המערער, כי בקשת המשיבה לא הוגבלה לעניין החקירה
12 בפרשת "הפגישה הלילית" וכי העובדה שהחלטת בית המשפט קמא עסקה גם בצורכי החקירה
13 הנוגעים לפרשת "הבילד" הינה תקינה. בעניין זה אפנה, מבלי להרחיב, לבקשתה המקורית של
14 המשיבה לקבלת חומרי הגלם אשר הוגשה לבית המשפט קמא (נספח 5 לכתב הערעור) אשר לא
15 הוגבלה לחקירת פרשה ספציפית כלשהי. כן ראה בקשת המשיב (נספח 4 לכתב הערעור) אשר
16 הדיון בה אוחד עם בקשת המשיבה ואשר התייחסה לפרשות "המסמכים המסווגים" ("הבילד")
17 ופרשת "רכבת בשער". יוזכר בעניין אחרון זה, כי בית המשפט קמא לא נעתר לבקשת המשיב
18 וכי החלטת בית המשפט קמא אף לא התייחסה לפרשת "רכבת בשער" אלא אך לפרשות
19 "הבילד" ו- "הפגישה הלילית". כן מובהר, כי כעולה מפרוטוקול הדיון בבית המשפט קמא, ב"כ
20 המבקשים שם התייחסו לשתי פרשות במסגרת הדיון (ר' לדוגמא עמ' 1 ש' 27; עמ' 2 ש' 32
21 לפרוטוקול הדיון קמא; עמ' 2 ש' 32 – עמ' 3 ש' 2 לפרוטוקול הדיון לפני).
- 22
23 22. לגוף העניין בנוגע לצורכי החקירה, ולאחר שנתתי דעתי להבהרת המשיבה הנ"ל לפיה היא אינה
24 נסמכת בבקשת או בתשובתה לערר על המסמך במ/1, ותוך שמובהר כי אף אני איני מוצאת
25 להסתמך על מסמך זה, אני מקבלת את טעמיה האחרים של המשיבה לקיומם של צורכי חקירה
26 רלוונטיים וחיוניים, המתקיימים בנוגע לשתי הפרשות הנחקרות מושא ההחלטה, אשר
27 מצריכים ומצדיקים קבלת חומרי גלם מהמשיב. אבהיר בנושא זה, כי מקובלת עלי טענת
28 המשיבה המרכזית, לפיה כגוף חוקר שומה עליה למצות את החקירה שעל הפרק וזאת בדרך
29 של בדיקתם של כלל התכנים והראיות הרלוונטיים והחיוניים לנושא הנחקר ולכלל החשודים
30 בפרשה. זאת בפרט כאשר עסקין בחומרי גלם הנוגעים לפלדשטיין, מי שהינו דמות מרכזית
31 ביותר בשתי הפרשות הנחקרות אשר מן הראוי והנדרש לבדוק היטב כל ראיה קיימת בנוגע
32 לגרסאותיו על מנת לקדם ולהשלים את החקירות בפרשות אלו. בעניין זה מובהר, כי לאחר
33 שעיינתי במסמך **מח/1**, שהינו תיעוד חקירתו המשלימה של פלדשטיין לאחר שידור הריאיון,
34 אומר כבר עתה, כי אני אף מוצאת כי אין בחקירה משלימה זו משום תחליף מספק לעיון

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 79314-01-26 אסנהיים נ' מדינת ישראל ואח'

תיק חיצוני:

היחידה החוקרת בחומרי הגלם הנדונים. כאמור לעיל, חקירה משלימה זו עסקה באחת הפרשות הנחקרות בלבד ("הפגישה הלילית") (עמ' 6 ש' 21-17 לפרוטוקול הדיון קמא). מעבר לכך, מדובר על פי הנמסר בתיעוד מצולם של שעות שיחה רבות בין אסנהיים ופלדשטיין, המחזיקות מן הסתם לפחות בחלקן תכנים רלבנטיים, אשר למיון מקדמי כלשהו לגביהם, ולו בדרך של הצגת קטגוריות או פרפרזות, התנגד המערער.

23. בעניין זה יצוין עוד, כי בדיון לפני הבהיר נציג המשיבה שהחקירה בשתי הפרשות עדיין פתוחה, למרות שכנגד חלק מהגורמים המעורבים, לרבות פלדשטיין עצמו, כבר הוגש כתב אישום בפרשת "הבילד" וכי נפתחה חקירה חדשה בפרשת "הפגישה הלילית" עקבאותו ריאיון. משכך, חובתה של המשיבה לבדוק את הדברים עד תום, שאלמלא כן לא תוכל להביא למיצוי החקירה בנושאים מרכזיים ובנוגע לדמויות מרכזיות ובכך ייגרם מחדל חקירתי. נציג המשיבה הדגיש בדבריו, כי אותה חקירה נוספת שנערכה לפלדשטיין לאחר שידור הריאיון לא נתנה מענה תחליפי לקבלת החומרים מושא ההליך וכי המשיבה מחויבת לבחון את כל החומר במלואו כדי להשוותו אל מול דברי פלדשטיין בחקירות וכן על מנת לבחון אם מצויים בחומר הגלם חומרים רלוונטיים נוספים לחקירות המתנהלות על ידה, על מנת להגיע לחקר האמת. נציג המשיבה הבהיר עוד, והבהרה זו מובנת לטעמי, כי הואיל ומדובר בחומרים שטרם התקבלו הרי שהוא אינו יודע לומר כבר בשלב זה, מראש, מה מתוכו יכול לתרום לקידום החקירות או להגנת חשוד כזה או אחר (עמ' 6-7 ש' לפרוטוקול הדיון לפני). כאמור, אני מוצאת הסברים אלו כמשכנעים בדבר רלוונטיות ונחיצות חומרי הגלם לצורך החקירות המשטריות (פרמטרים עליהם למעשה אף המערער אינו חולק, בהעדר היכרות שלו עם תיקי החקירה).

24. משכך, מתקיימים בענייננו הן תנאי סע' 43 לפקודה והן שני המבחנים הראשונים בהתאם להלכת ציטרין. בנוגע למבחן השלישי על פי הלכה זו, היינו הצורך בעריכת איזון בין צורכי החקירה לבין טענות המערער לשיקולי מדיניות הניצבים מנגד וטענותיו לחומרים חסויים מתוך חומר הגלם הכללי אשר בידיו, אתיחס להלן.

33. טענת המערער לשיקולי מדיניות כנגד מסירת המידע

25. לאחר הקביעה לעיל בדבר עצם קיומם של צורכי חקירה רלוונטיים וחיוניים לחקירות מושא הבקשות, יש לבחון את טענות המערער כנגד חיובו במסירת חומרי הגלם. כאמור, המערער משיג על חיובו במסירת החומרים הנדונים למרות שאינו חולק, בעיקר בהעדר היכרות עם תיקי החקירה, על הרלוונטיות של החומרים שבידיו לחקירות שעל הפרק.

26. טענותיו של המערער הוצגו "בשתי קומות". בקומה הראשונה, הוצגה טענתו כי יש מקום לבטל את החלטת בית המשפט קמא ולשחררו מחובת מסירתו של חומר גלם כלשהו לידי המשיבה.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 79314-01-26 אסנהיים נ' מדינת ישראל ואח'

תיק חיצוני:

ב"כ המערער אישרה לפני, כי טענה זו איננה נסמכת על טיעון לקיומו של חסיון בנוגע לחומרים
הנדונים אלא על **שיקולי מדיניות** כבדי משקל הניצבים בליבת יחסי האמון בין עיתונאי
למקורותיו ומרואייניו ומצדיקים הענקת **מעמד בכורה** לערך של חופש העיתונות המוגן על ידם
(עמ' 1 ש' 21-15 לפר' הדיון מיום 11.2.26). על פי הנטען בהקשר זה, בית המשפט קמא לא שקל
נכונה את העובדה כי צו למסירת חומרי הגלם שהצטברו אצל המערער בקשר עם סדרת
הראיונות עם פלדשטיין צפוי לפגוע פגיעה אנושה ברקמה העדינה של יחסי אמון אלו, הנבנים
בעמל רב ולאורך תקופה ארוכה, ולסתום את הגולל על אפשרות קיומם של תחקירים מהסוג
דנן המצויים במוקד קיומה של עיתונות חופשית חוקרת והאינטרס הציבורי רב החשיבות שהיא
משרתת.

27. אין בידי לקבל טענת שיקולי מדיניות זו, וודאי שלא במלוא היקפה, ואסביר עמדתי. אכן,
הטענה לקיומם של שיקולי מדיניות כמשקל נגד לצורכי חקירה בהקשר לבקשת לפי סעי' 43
לפקודה, הינה באופן עקרוני טענה אפשרית. כך, למשל, שיקולי מדיניות הנוגעים למתן משקל
לזכותו של צד שלישי או אף של החשוד עצמו לפרטיות יכול וימנעו במקרים מסוימים את קבלת
הבקשה או שיצמצמו את היקפו של הצו הניתן ע"י בית המשפט (ר' עניין **מקור ראשון**, פס' 3
לפסק דינו של כב' השופט (כתוארו אז) עמית). במובן זה, אף טענת שיקולי המדיניות כבדי
המשקל עליה הצביע המערער הינה טענה רלוונטית ואפשרית במערך השיקולים של בית
המשפט בהקשר לבקשת היחידה החוקרת למתן צו מכוח סעי' 43 לפקודה.

28. עם זאת, איני סבורה, כי יש בטיעון זה בדבר שיקולי המדיניות כדי לאפשר או להצדיק את
תוצאת הקצה לה טוען המערער. משמעותה של טענה זו הינה, למעשה, הכרה בחיסיון עיתונאי
מוחלט, אשר יש בו כדי לבלום כל אפשרות לחשיפה או מסירה של חומר כלשהו לגוף החוקר,
ללא חריגים כלשהם ואף מבלי שנערכה בדיקה של בית המשפט לגוף החומרים עצמם. זאת,
כאמור, במצב דברים בו המערער אינו חולק על עצם הרלוונטיות של חומרי הגלם שבידו
לחקירה המשטרתית שעל הפרק. חיסיון עיתונאי מוחלט מסוג זה לא הוכר בפסיקה, אשר
כידוע יצרה את החיסיון העיתונאי תוך קביעה ברורה כי הינו חיסיון יחסי, אשר לעתים ידחה
מפני אינטרסים וצרכים הנוגעים לחקירות פליליות של גופי חקירה, בהתאם לתנאים הקבועים
בהלכת ציטרין.

29. זאת ועוד. טענת מערער זו בדבר שיקולי מדיניות המצדיקים סירוב למסירת חומר כלשהו
למשיבה אף חורגת באופן משמעותי לא רק מעצם היותו של החיסיון העיתונאי חיסיון יחסי
אלא אף מגבולות הגזרה הקבועים בפסיקה לגבי היקף תחולתו של החיסיון העיתונאי,
המשתרעים כיום אך על הגנה על זהותו של מקור עיתונאי (הלכת ציטרין) ועל הגנה על חומרים
עיתונאיים אשר יש במסירתם כדי להביא לחשיפת זהותו של המקור (עניין מקור ראשון). כידוע,

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 79314-01-26 אסנהיים נ' מדינת ישראל ואח'

תיק חיצוני:

חסינות מוחלטת הינם חריגים ונדירים בשיטת המשפט בישראל, הם מסתכמים בהכרה בחיסיון מסוג זה בנוגע לחיסיון כהן דת - מתווה וחיסיון עורך דין - לקוח ומקורם בהוראות חוק מפורשות בפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971.

30. מובהר בנושא זה, כי אף לגופו של עניין אינני מוצאת הצדקה לקבלת טיעון שיקולי מדיניות זה בהיקפו המלא. טיעון זה אכן מציג היטב את צורכי העיתונות כעיתונות חופשית ואת האינטרסים הציבוריים המוגנים הניצבים בבסיס הצורך בקיומה, אשר כשלעצמם אינם במחלוקת אמיתית בהליך דן ומכל מקום מקובלים על דעתי. ואולם, ביסודו של טיעון מדיניות זה, המבקש להביא למעשה לתוצאה של חסינות מוחלטת לכלל החומרים העיתונאיים מפני חשיפתם, שלא בהסתמך על טענה לחיסיון, מצויה **החמצה של מורכבות התמונה הכללית** ואי הכרה או מתן משקל ממשי כלשהו לשיקולי מדיניות ואינטרסים ציבוריים כבדי משקל הניצבים מנגד ונוגעים לצורכי חקירות פליליות על חשיבותם הרבה גם כן למרחב הציבורי ולאינטרסים של שלום הציבור וביטחונו. **היינו, טיעון שיקולי המדיניות האמור אינו מביא בחשבון את קיומם של אינטרסים ציבוריים כבדי משקל המונחים על שתי כפות המאזניים.**

אכן, במצב עולם אידיאלי וכל עוד לא קיימים סתירה או קונפליקט בין צורכי החקירה לצורכי עיתונות חופשית, ניתן ליתן לכל אחד מאינטרסים אלו משקל והגנה מלאים. ואולם, בהיתן מצבים מסוג המקרה דנן, בו צורכי חקירה מצריכים לשקול חיוב עיתונאי במסירת חומרים המצויים בידיו, לא ניתן להסתפק בהצבעה גורפת על שיקולי מדיניות, משמעותיים ככל שיהיו, על מנת לשלול, כליל ובכל מקרה, את אפשרות חיובו של עיתונאי במסירת חומרים לגוף החוקר.

יצוין בהקשר זה, כי אף נוהל אח"מ אליו מפנה המערער לעניין זימון עיתונאי לחקירה ועריכת חיפוש (למשל בסעי' 112 לערעור) איננו מוחלט ואינו שולל מהלך כאמור במקרה של צורכי חקירה אלא הוא נועד להכתיב איפוק משטרתי בהפעלת סמכויות המשטרה בהקשר זה ולהבטיח כי יעשה בהן שימוש רק לאחר מיצוי כל דרכי החקירה חלופיות.

4ג. טענת החיסיון

31. טענת החיסיון אשר בפי המערער הינה בגדר "הקומה השנייה" והחלופית של טיעוניו. כאמור, הצדדים חלוקים בשאלת תקפותה של טענת המערער לחיסיון עיתונאי בנסיבות העניין והיקפה של טענה זו. לטענת המשיבים אין לשעות לטענה זו כבר בשל כך שאין חולק כי זהות המקור עצמו, פלדשטיין, איננה חסויה. המערער טען כי אמנם עמדתו של פלדשטיין בנושא זה אינה ידועה לו ואינה מיוצגת על ידו, אך הוא זכאי כעיתונאי להתנגד למסירת החומרים בנפרד מעמדת המקור (עמ' 11 ש' 12-13 לפר' הדיון בערעור).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 79314-01-26 אסנהיים נ' מדינת ישראל ואח'

תיק חיצוני:

ככלל ובאשר לחסיונות מקצועיים אחרים הקביעה המקובלת הינה כי החיסיון לא נועד לטובת
נותן השירות אלא לטובתו של הלקוח - מקבל השירות (ע"פ 9809/06 סנקר נ' מדינת ישראל
פס' 2 לפסק דינו של כב' השופט (כתוארו אז) עמית (נבו 29.7.2010)). עמדה דומה עלתה בחלק
מפסקי הדין אף באשר לחיסיון העיתונאי (ע"מ 7678/16 רביב דרוקר נ' הממונה על יישום
חוק חופש המידע במשרד ראש הממשלה פס' 8 לפסק דינו של כב' השופט מזוז (נבו 7.8.2017);
בג"ץ 3815/90 מרדכי גילת נ' רוני מילוא - שר המשטרה, מה(3) 414 (1991); עניין מקור ראשון
פס' לו לפסק דינו של השופט (כתוארו אז) רובינשטיין).

לצד זה, בעניין רע"א 3254/96 רשת שוקן בע"מ נ' חברת הכשרת הישוב בישראל בע"מ, נא(1)
49, פס' 3 לפסק דינו של כב' השופט מצא (1997), נקבע כי שאלה זו אינה מוכרעת. מקרה נוסף
ממנו ניתן ללמוד על הכרה משתמעת של בית המשפט העליון בזכותו של עיתונאי, הנפרדת
מזכות המקור, לטעון לחיסיון הינו פסק הדין שניתן בעניין רע"פ 7835/16 חברת החדשות
הישראלית בע"מ נ' מדינת ישראל ואח' (21.11.2016).

לצד זה יצוין, כי בספרות הוצגו לאורך השנים גישות אחרות, לפיהן נוכח האינטרס הציבורי
הכללי של הפצת מידע לציבור הניצב ביסוד הצורך בקיומה של עיתונות החופשית, יש מקום
להכיר בזכותו של העיתונאי עצמו לחיסיון עיתונאי, כמעין חיסיון מוסדי אשר נועד לשרת את
האינטרס הציבורי הרחב. זאת, גם במקרים בהם המקור מסכים, או שאינו מתנגד, לגילוי
החומרים החסויים ועל מנת להגן על אפשרותו של העיתונאי להמשיך ולשרת את הציבור הרחב
בפעילותו העיתונאית, מבלי להופכו לזרועם הארוכה של גופי החקירה (יצחק עמית חסיונות
ואינטרסים מוגנים – הליכי גילוי ועיון במשפט האזרחי והפלילי 857-858 (2021); ר' ישגב
נקדימון חיסיון עיתונאי 179-190 (2013)). לטעמי, הרציונל הנ"ל הנוגע להכרה בזכותו של
עיתונאי להציג לבית המשפט עמדה עצמאית בשאלת החיסיון הינו כבד משקלובעל כוח משכנע,
בהיותו נובע מהאינטרס הציבורי המוגן, הניצב ביסוד החיסיון העיתונאי, של הפצת מידע
לציבור, שירות עליו אמון העיתונאי.

מכל מקום במקרה דנן, בית המשפט קמא בחן לגופן את טענות המערער בנוגע לחיסיון כך
שממילא נדרשת אף התייחסותו של בית משפט זה לגופו של טיעון החיסיון במסגרת ההליך
דנן.

32. לגופה של טענת החיסיון יצוין, כי מדובר בטענת שהינה חלופית וצרה יותר מטענת המערער
שנדונה לעיל בדבר שיקולי מדיניות אשר כללה כאמור עמדה מוחלטת כנגד חיובו במסירת
חומרי גלם כלשהם למשיבה. בהתאם לטענה חלופית זו של המערער, יש לקבוע כי חלקו של
חומר הגלם הנדון הינו חסוי מכוח חסיון עיתונאי, על אף שאין מדובר בחסיון הנוגע לזהות

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 79314-01-26 אסנהיים נ' מדינת ישראל ואח'

תיק חיצוני:

המקור. בעניין זה טען המערער, הן בבית המשפט קמא (סע' 54 לתגובתו) והן לפני, כי חומר הגלם אשר בידיו ואשר על מסירתו למשיבה הוא צווה, כולל תיעוד של שעות שיחה וראיון ממושכות בינו לבין פלדשטיין, לרבות התבטאויות "שלא לציטוט" (off the record) אשר אמנם תועדו בהקלטה אך פלדשטיין ביקש שלא לכלול אותן בשידור. המערער הבהיר, כי הוא לא העניק לפלדשטיין "זכות ווטו" לגבי המוצר המוגמר שישודר לציבור אך הדגיש כי מדובר בהתנהלות מקובלת בין עיתונאי למרואיין, המאפשרת למרואיינים המשוחחים עם העיתונאי לאורך שעות רבות, לדייק דברים שנאמרו על ידם או לחזור בהם מאמירות מסוימות מטעמים אישיים כאלו ואחרים (סע' 64 ו-89 לערער, עמ' 1 ש' 24-27, עמ' 2 ש' 11-8 לפרוטוקול הדיון בערער). היינו, המערער מבקש, לכל הפחות, להכיר בחסיון על חלקים אלו בחומר הגלם המצוי בידיו ולשחררו מחובת מסירתם למשיבה.

33. אין חולק, ועניין זה ברור אף למערער, כי טיעון זה חורג גם הוא מטיעון שיקולי המדיניות אשר נדון לעיל ומגבולות הגזרה שנקבעו עד כה בפסיקה לגבי היקף תחולתו של החיסיון העיתונאי. כאמור לעיל, נכון להיום הפסיקה הכירה בתחולתו של חיסיון זה כחל אך לגבי זהות המקור עצמה וחומרים אשר יש בהם כדי להביא לחשיפתו. היינו, טיעון זה של המערער טומן בחובו הרחבה מבוקשת לעניין גבולות תחולתו של החיסיון העיתונאי, כך שתכלול גם התבטאויות "שלא לציטוט" של מקור ידוע. ההצדקה הנטענת בעניין זה נוגעת לליבת יחסי האמון של עיתונאי עם מקור או מרואיין ורלוונטית גם כאשר המקור אינו מבקש להימנע מחשיפת זהותו אלא אך מחשיפת תוכן של אמרות נקודתיות כאלו ואחרות, אשר נמסרו על ידו תוך כדי שיחתו עם העיתונאי.

34. אפשרות זו להכרה בחיסיון לגבי חומרים נוספים אשר בידי העיתונאי ואינם נוגעים לחשיפת זהות המקור טרם הוכרעה בפסיקה. בעניין מקור ראשון הושאר נושא זה בגדר "צריך עיון" הואיל והכרעה לגביו לא נדרשה שם, נוכח הקביעה כי חומרי הצילום עלולים להביא לחשיפת זהות מקורות ומשכך יש לראות בהם חלק מחסיון המקורות העיתונאי שנקבע בהלכת ציטרין.

לצד זה נקבע בפסיקה, כי בהיותו של החיסיון העיתונאי יציר הפסיקה, נכון הוא שהתפתחות תעשה באופן הדרגתי, עקב בצד אגודל וממקרה למקרה (עניין **מקור ראשון**, פס' פא לפסק דינו של כב' השופט (כתוארו אז) רובינשטיין, פס' 3 לפסק דינו של כב' השופט (כתוארו אז) עמית).

35. לאחר ששקלתי את נסיבות מקרה זה ואת תמונת השיקולים הכוללת הקבועה בפסיקה לעניין חיסיון עיתונאי, אני סבורה כי יש מקום להרחבה זו מסוג "עקב בצד אגודל" בחיסיון עיתונאי לעניין אותן התבטאויות "לא לציטוט" וחלקי חומר הגלם הנוגעים אליהן. בנושא זה אני סבורה, כי מהותית מדובר גם כאן למעשה בסוג של חיסיון מקורות. אמנם, חיסיון זה אינו נוגע

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 79314-01-26 אסנהיים נ' מדינת ישראל ואח'

תיק חיצוני:

- 1 לזהות המקור באותם מקרים בהם, כבענייננו, בהם המקור בחר להתראיין בפנים גלויות ואינו
2 מתנגד לחשיפת זהותו. ואולם, אני סבורה כי עמדתו זו של המקור איננה מחייבת בהכרח
3 תוצאה "בינארית" של חיסיון זהות מוחלט או חשיפה מלאה של כלל התכנים שמסר וכי קיימת
4 הצדקה לאפשר גם למקור שאינו נמנע מעצם חשיפת שמו וזהותו לבחור כי התכנים עצמם
5 שהוא מוסר לעיתונאי עמו הוא מקיים את הריאיון, ייחשפו באופן חלקי בלבד. יש להניח, כי
6 לאורך שעות שיחה ארוכות בין עיתונאי למקור המרואיין על ידו מתקיימת שיחה חופשית
7 ובלתי פורמלית בין צדדים אלו וזאת בעניינים מגוונים, חלקם טעונים או רגישים כאשר מטבע
8 הדברים, יכול גם מרואיין שבחר להתראיין בפנים גלויות, להיכשל בלשונו או לא לדייק
9 באמירה או מסר שבחר לבטא או אף למסור מידע אותו הוא בוחר למסור לעיתונאי בלבד נוכח
10 יחסי האמון והפתיחות שנוצרו ביניהם לפני או במהלך הריאיון. מרואיין כזה יכול אף שייסחף
11 בלשונו ויגרר לאמירות ומסירת פרטים אישיים או אף להבעת עמדות משוחררת מדי אשר
12 בדיעבד או אף תוך כדי שיחה הוא מבקש שלא ליתן להם פומבי. אני סבורה כי יש מקום לקבוע
13 שאמירות מסוג זה תכללנה באותו מרחב שיח מוגן בין עיתונאי למרואיין ומקורותיו, אשר
14 הינו טבעי ואנושי וברי כי הוא נדרש הן במקרה דנן והן במקרים אחרים של פעילות עיתונאית,
15 וזאת על מנת להבטיח כי שיח זה בין עיתונאים למרואייניהם ישמר וישתה את אינטרס
16 העיתונות החופשית ואת הבאתו של מידע לרשות הציבור.
- 17
- 18 36. מדובר אם כן בהרחבת מה של גבולות ההכרה הנוכחיים בהיקף תחולתו של החיסיון העיתונאי
19 וזאת, לגבי אמירות שנאמרו מפיו של מקור גלוי, שאינו נמנע מחשיפת זהותו, אך הוא מבקש
20 מהעיתונאי שלא לתת פומבי ולא לפרסם **אמירות מסוימות** שלו אשר נאמרו תוך כדי השיח עם
21 העיתונאי. כאמור, אין מדובר במקרה דנן ב"זכות ווטו" כוללת שהוענקה על ידי המערער
22 לפלדשטיין בהקשר לאישור המוצר המוגמר קודם לשידורו, אלא ב"איים" נקודתיים הנוגעים
23 להסכמה מכללא, ואולי אף הסכמה מפורשת, בין עיתונאי למרואיין, שלא לפרסם את אותם
24 חלקים בשיח ביניהם אשר נאמרו על ידי המקור "שלא לציטוט" או שבדיעבד ותוך כדי השיחה
25 הוא ביקש שלא לפרסמם. ודוק. הטיעון בעניין זה אינו נוגע להיבטם החוזי של יחסי עיתונאי-
26 מרואיין, אשר בפני עצמו לא די בו ככלל כדי לייצר חיסיון (עניין **מקור ראשון**, פס' פו לפסק דינו
27 של כב' השופט (כתוארו אז) רובינשטיין), אלא לדיון המהותי בשאלת הצדקת הכרה בחיסיון
28 על סוג זה של חומרי גלם. כאמור, מדובר בחלק אינטגרלי ממהלך טבעי של תחקירים וראיונות,
29 וודאי כאלו שהינם רחבי היקף וכוללים שעות שיחה ארוכות בין העיתונאי למרואיין בעניינים
30 רבים, מגוונים ולא אחת רגישים. הצורך העיתונאי והאינטרס הציבורי של הבאת מידע לידי
31 הציבור תומכים לטעמי בהחלת החיסיון העיתונאי אף לגבי חלקים אלו בראיון העיתונאי.
32

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 79314-01-26 אסנהיים נ' מדינת ישראל ואח'

תיק חיצוני:

37. כמובן, שאין משמעות הדבר, שהחיסיון לגבי אותן אמירות "לא לציטוט" הינו מוחלט וכי העיתונאי לא יידרש בשום מקרה לחושפן בפני היחידה החוקרת, אלא מדובר בגזרה נוספת לתחום החיסיון העיתונאי, שאף הוא אינו בגדר חיסיון מוחלט אלא יחסי.
38. כפועל יוצא מכך, אף לגבי אמירות אלו, וגם בהינתן הכרה בחיסיון עיתונאי לגביהן, נדרשים בחינה ואיזון מול צורכי החקירה שעל הפרק בכל מקרה נתון בהתאם למבחני הלכת ציטריין. היינו, נדרשת בחינה של אותן אמירות "לא לציטוט" על מנת לעמוד על תוכן ונחיצות חשיפתן בהיבט של צורכי החקירה שעל הפרק. כך, למשל, אמירה שלא לציטוט הנוגעת לאירוע בילדותו של המרואיין או עניין הנוגע לצנעת הפרט שלו, יש להניח שיימצא כי אינם נוגעים לחקירה המתנהלת. זאת, להבדיל מאמירות הנוגעות ישירות לתכנים מרכזיים ברציון או לליבת החקירה אשר יתכן שיהיו רלוונטיות להשלמת האמירות ששודרו, או לצורך בדיקת גרסאות שונות אשר הצטברו בתיק החקירה, לרבות הערכת מהימנות של עד פוטנציאלי.
39. משכך, על מנת לוודא כי אכן מדובר באמירות "לא לייחוס" להבדיל ממידע גלוי ובלתי מסווג שמסר המקור וכן על מנת לבחון את נחיצות מסירת המידע בהתאם למבחני הלכת ציטריין, הרי שבחינת הדברים ע"י בית המשפט נדרשת ככל שמבוקשת הגנה בפועל על חסיון אמירות אלו במקרה נתון והחרגתן מכל צו המורה על מסירתן ליחידה החוקרת.
40. ואכן, במקרה דנן, בית המשפט קמא הציע למערער את אפשרות הצגתן של קטגוריות לגבי חומרי הגלם שבידיו ואף העלה את אפשרות הצגת חומר הגלם עצמו לעיונו על מנת לקיים את אותה נוסחת איזון בין צורכי החקירה שהוצגו לפניו לבין טענת החיסיון אשר בפי העיתונאי ואולם המערער בחר שלא לפסוע במסלול זה (עמ' 7 ש' 10-14 לפרוטוקול הדיון קמא, עמ' 8 ש' 27-28). עניין זה עלה אף בדיון לפני ועמדתו של המערער נותרה בעינה (עמ' 2 ש' 3-5 לפרוטוקול הדיון בערעור). משכך, במצב הדברים הקיים ולמרות עמדתו לעיל לטובת הרחבה מסוימת של הכרה בחיסיון יחסי על אמירות "לא לציטוט" לסוגיהן, לא ניתן לקיים את אותה בחינה נקודתית ביחס אליהן לצורך אפיון האמירות ובחינתן אל מול צורכי החקירה.
41. אציין בהקשר זה כי איני מקבלת את הסתייגות ב"כ המערער בדיון לפני לגבי אפשרות מסירתו של חומר חסוי לעיון בית המשפט לצורך בחינת סיווגו ועריכת האיזון מול צורכי החקירה. אפשרות זו מקובלת כפתרון נפוץ ורצוי במקרי חסיון וכאשר נדרשים בחינה ומיון של חומר חסוי אל מול זה שאינו חסוי, וזאת אף במקרים של חסיונות אחרים כגון מטפל-מטופל או אף כאשר עומד על הפרק חומר שנאסף ממשדו של עורך דין אשר לו יחסי חסיון מוחלט עם לקוחו (עניין עמותה פלזנית, פס' 5 לפסק דינה של כב' השופט ברק-ארז; בש"פ 7064/08 מדינת ישראל נ' ליאורה ברקו, סג(2) 453 פס' 36 לפסק דינה של כב' השופטת (כתוארה-אז) חיות (2009)).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 79314-01-26 אסנהיים נ' מדינת ישראל ואח'

תיק חיצוני:

42. בהינתן חשיבות העניין והאינטרסים כבדי המשקל המונחים משני צידי המתקדם וכן הקביעות מושא החלטה זו בנוגע להיקף החיסיון העיתונאי, אני מוצאת כי נכון יהיה בנסיבות ספציפיות אלו ובהתחשב גם בשיקולי יעילות ולוח זמנים בשים לב לקיומן של חקירות מתנהלות, לקבוע מתווה משלים לפני החלטה זו.

משכך נקבע, שככל והמערער מעוניין לאפשר בחינת אפשרות החרגה מגבולות הצו שניתן בעניינו בבית המשפט קמא של חומרי גלם שהינם בבחינת אמירות "שלא לציטוט", או אמירות דומות להן שעלו בשיחותיו עם פלדשטיין, עליו לאפשר לבית המשפט לעיין בחומרים הנדונים וזאת במתווה אשר יפורט להלן.

כך, יוכל בית המשפט לערוך את נוסחת האיזון הנדרשת בנוגע לחלק זה בחומרי הגלם בהתאם להלכת ציטרין ולצמצם ככל שניתן את הפגיעה באינטרס העיתונאי. בכך, יצומצמו אף השלכות רוחב אפשריות של אפקט הצינון המטרידות את המערער ותתאפשר בחינתה בפועל של אותה שכבת הגנה נוספת שנקבעה לעיל בהסתמך על הרחבת גבולות החיסיון העיתונאי. זאת, באופן שיש בו כדי לתרום, ולא לפגוע, בתפיסה העקרונית בנושא החיסיון העיתונאי.

43. נוכח האמור לעיל ולסיכום אופרטיבי של החלטה זו נקבע כדלקמן:

א. החלטה זו איננה מסיימת את הדיון בהליך שלפניי ועל המערער להודיע עמדתו בנוגע לאפשרות קיומו של מתווה הבדיקה הנ"ל על ידי עד ליום 22.2.26 בשעה 13:00.

ב. ככל והמערער יודיע כי הוא מעוניין בקיום מתווה הבדיקה הנ"ל, עליו לצרף להודעתו את אותם חלקים מחומרי הגלם שהינם בבחינת אמירות "שלא לציטוט" או אמירות דומות להן שעלו בשיחותיו עם פלדשטיין. זאת, במעטפה סגורה ישירות ללשכתי (באמצעות המזכירות) ובצירוף טבלת עזר להתמצאות בחומרים שיוגשו.

ג. אשר ליתרת חומר הגלם מושא החלטת בית המשפט קמא, אשר אינו נכנס לקטגוריית האמירות מסוג "לא לציטוט", ומהטעמים לעיל, על משקלם המצטבר, הערר נדחה. הוראה אופרטיבית לגבי לוח הזמנים למסירת יתרת חומר גלם זו, תינתן במסגרת ההחלטה המשלימה.

ניתנה היום, ל' שבט תשפ"ו, 17 פברואר 2026, בהעדר הצדדים.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 79314-01-26 אסנהיים נ' מדינת ישראל ואח'

תיק חיצוני:

שרון גלר, שופטת

1
2

